

אך פעם!

הושיט לי זועבי קבלה ואמר: "תחתום"
שאלתי: "מה זה? אינו קבלה? אני לא
חותם על שום נייר". "תחתום, או שאנחנו
נהרוג אותך. תצא מכאן ונהרוג אותך".
הסתכלתי מסביב ודרך החלון לתוך החצר.
ראיתי שהם מדברים ברצינות. סיף אידן
זועבי תחב לי עט ביד: "תחתום".

חתמתי תחת איומים

הניר היה הצהרה שאני עוזב את רוזט
ושלא אראה אותה יותר, ושאלף פעם לא
אדבר איתה. או לא ידעתי למה להם שאחתום
על הניר הזה. עכשו הסבירו לי: הם היו
צריכים אותו בשביל המשטרה. בלי ניר
כזה המשטרה סירבה לטפל בענין זה. אבל
אז לא ידעתי מה זה. ידעתי רק שאסור לי
לחתום על הניר. ובכל זאת חתמתי. אמרתי
שאני חותם תחת איום ושלחתימה זו אין
כוה, וחתמתי.

מחדר-הקצין יצאו באסיליוס ורוזט ואחי
רים. הראו לה את הניר ואמרו לה שאני
עזבתי אותה. היא בכתה וצעקה: "הוא
חתם כיון שאחם איימתם עליו. לא איכ
פת לי תתימה כזאת. אין לה שום כוה. יש
רק כוה אחד: אני אוהבת אותו והוא
אותי!". היא רצתה לבוא אלי, אך לא נת
נו לה.

אבא שלה ניגש אליה ואמר לה ללכת
הביתה. היא לא ענתה לו אפילו, ביקשה
מיוסף שהם (ראש עיריית נצרת לשעבר)
לקחת אותה אליו עד שהכל יסתדר. אני
נסעתי חזרה לעפולה. זאת היתה הפעם
האחרונה שראיתי אותה.
ובשבת בבקר שמעתי שמצאו אותה תלוי
יה בבית-שימוש, בביתה שלה. היא לא הת
אבדה. אני לא מאמין שהיא התאבדה. אני
מאמין שרצחו אותה.

צוות חוקרים של העולם הזה
שערכה חקירה מדויקת במקום
זנכתה עדויות מכל הצדדים הנוג-
עים בדבר, מוכיחה את הדין הבא:
נזמי לא היה היחיד שסבר כי רוזט בת
איבהיים ראשו נצחנה. ברחובות-נצרת זיב
רו על זה כאילו היתה זו עובדה מוכנת
מאליה. אחרים גינו את סיבות-הרצח. רבים
הצדיקו אותן, אבל על פי רוב הסכימו כי
אירע כאן רצח. מי הם הרוצחים? איש
לא היה מוכן להצביע עליהם. אמנם כולם
הסכימו כי היתה זאת רשלנות מצידה של
המשטרה למסור את הנערה לידי ההורים;
ידעו — עד מה רגישים הערבים כלפי עני
יניגישואים מעורבים. ומהו הנוהג במק
רים מסוג זה.

עוררי-הדין
נימר אל-הוארי, עורך-
הדין המוסלמי הידוע,
הוא קרובו של נזמי, עמד להגיש תביעה
של "הביאס קורפוס" בקשר למקרה זה.

המשפחות

שתי המשפחות הערביות אינן דומות באופן חיצוני למשפחות הקלאסיות של רומיאו ויוליה, משפחות מונטאגיו וקאפולט.
אך הרקע דומה. מימין הוריה של ז'וזט, ערבים נוצריים אמידים. משמאל אחותו של נזמי, פוזיגי, וסבתה.
בין המשפחות, הפרידה, להלכה, רק סימטה צרה. למעשה היתה התהום שהפרידה ביניהן — תהום הזרות הדתית והעדתית — גדולה פראלף.

לגברים מותר הכל

דיברנו עם עשרות אנשים ברחובות-נצרת.
הם השתייכו על כל השכבות וכל המקור
עות. כולם הסכימו פה אחד כי המשפחה
היתה צריכה לטהר את שמה ולהרוג את
הנערה, אשר פרצה את סייגיה-הדת. היה זה
חוק בלתי-כתוב, אך חוק שאין לעבור עליו.
ברור שהוא לא היה בתוקף כלפי משפחת
הבחור: לגברים מותר הכל.
שלושה ימים בילתה רוזט בביתו של פא
הום. מדי יום ביומו היו ההורים באים
ולוחצים עליה לתווך מדרכה הרעה ולשוב
הביתה. מספר פאהום: "היא היתה כקיר
ברזל". היא אפילו לא דיברה איתם. פעם
אחת אמרה "לא!" ולא שמעו ממנה אף מלה
נוספת. אולם כוחותיה אולו מיום ליום. היא
כמעט ולא אכלה, שכבה על הספה והת
בוננה בחלל-האחירי. היא היתה עייפה
מאד.

כעבור שלושה ימים סירבה רוזט להיר
סיף ולהכניד על פאהום, ביקשה שיקון
אותה למשטרה. משם רצתה לעבור למש
טרת-עפולה ולהיפגש עם נזמי.
פאהום מילא את הבקשה, טילפן למש
טרה, השוטרים באו ולקחו את רוזט ל
תחנה. בינתיים הודיע מישוה את הדבר ל
הוריה, ובבואה לתחנה מצאה את ההורים
ואת באסיליוס מחכים לה. בתחנת-המשטרה
חזרה רוזט על בקשתה שיקחו אותה לע
פולה. המשטרה הסכימה, אך המליצה שגם
אביה יסע איתה. רוזט סירבה: "מדוע הוא
צריך לנסוע איתנו?" אולם לבסוף הסכימה:
היא היתה חלשה מדי.
אחד הקצינים דרש ממנה לחתום על הצ
הרה שהיא מסכימה לנסוע עם האב. היא
סרבה לחתום את שמה, הסכימה לח
תום רק בסביעת-אצבע, לאות שהתתימה
נעשתה תחת לחץ.

יומיים בבאסטיליה

המונית הסיעה את רוזט ומלויה (אביה,
באסיליוס ושוטרי) לכיוון עפולה, אך בסי
בוב החזו אשר ביציאה מן העיר, נעצרה
המונית ליד המנוח, בו שוכן בית-היתומים
של הבישוף חכים וואספייה (העולם הזה
769) המכונה בנצרת ובסביבותיה בשם ה
באסטיליה, או מסדר-האימים. רוזט נלקחה
פנימה.
מדוע לקחו את רוזט לוואספייה, ומה עשו
לה שם משך יומיים? התשובה על כך
יכולה להינתן רק על-ידי חקירה מיוחדת
נוספת. כמו כן עדיין לא הוברר מדוע הת
ערב הבישוף הקתולי, באסיליוס, הממונה

נתקבלה ממקורות אחרים. הנקודות העיק
ריות: משך זמן הימצאה של רוזט במני
זר (האם היא שהתה שם עשרים וארבע
שעות, או יומיים?) האם היא באה לע
עם אביה (ולא נלקחה מהמשטרה). ומדוע
התערב איש-יד קתולי בענינים של נערה
אורתודוקסית, בה בשעה שבנצרת היו שפע
של כמרים אורתודוקסיים.

הבישוף באסיליוס, אשר ניסה תחילה
להתחמק מכל תשובה ברורה, הכריז לבסוף
כי דבריו לא הובנו כהלכה, התישב ו
כתב (בצרפתית) הצהרה (ראה מסגרת) מת
חמקת לא פחות.

אולם באסיליוס לא סיפר לחוליה כי
עורך-הדין נימר הוארי, קרובו של נזמי,
טילפן אליו והזהירו כי מעצרה של רוזט
אצלו במנזר אינו חוקי, וכי אם הוא לא
ישחרר אותה, ייאלץ להוציא נגדו צו-הביאס
קורפוס (ראה מסגרת). לדעתו של הוארי
גרמה אזהרה זו לשיחוררה של הנערה —
לאחר 48 שעות.

ארבעה ימים נשארה רוזט בבית-זדונת
חליל ראשו. גם שם לחצו עליה קרוביה
לחזור בהשובה ולשכות את נזמי, אך רוזט
ידעה רק לאהוב, לא להתחרט ולא לשכוח.
ביום ו' שעבר, בשעה תשע ושלושים
בערב, נלקחה רוזט במונית מנצרת העיר
לית, בה גר דודה, לרחוב מסלה בעיר ה
תחתית — אל הוריה. הנחה הסכים לנסוע
רק עד מרכז-העיר, והנוסעים המשיכו א
דרכם כרגל לתוך הרחוב החשוך והריק
מאדם.

הקבר אינו שותק

בשעה 10.00 נכנס איברהים ראשו, אבי
רוזט לתחנת-המשטרה ובפיו הודעה: הוא
מצא את בתו תלויה בבית-השימוש, ליד
הבית. ראוי לציון כי התיקרה במקום
בו נמצאה הגופה נמוכה ביותר ואין לאדם
כמעט כל אפשרות פיסית לקפוץ, כדי
לתלות את עצמו.

עובדה אחרת, המעורבת חשדות כבדים,
היא שבדיקת-הגופה נעשתה בחיפזון, ו
התאבדה רוזט בתלייה, או הונקה ונמלתה
רק לאחר מותה.
במרחק קילומטרים ספורים מנצרת שוכן
הקבר הערבי הקטן, רני. על מדור-ההר,
בקרת הכפר משתרע בית-קברות קטן,
ובו קבר חדש, מעוטר בצלב. הגופה הטמונה
בו אינה חשובה: סוף כל אדם למות. חשד
ביס עד מאד הם הדברים שהביאו אותה
לשם: בערות-דורות, דעות קדומות, שני
את-עדות, חוק-נפסד — ואולי גם מעשה
רצח ממש.

כיום על וואספייה, בגורלה של נערה אור
הודוקסית.
לא קל יהיה לקבוע מה התרחש במוס
האימים, אולם אחדות מן העובדות כבר
נודעו ברבים. היו עדים ששמעו את רוזט
זועקת ומתנגדת בכל כוחותיה שעה שהוב
נסה למנור. ידוע גם כי באסיליוס הזמן
מחיפה רופא בשם וואדיע נסר, אף על פי
שמספר הרופאים בנצרת היה מספיק בהחלט.
החלט.

באסיליוס עצמו סיפר לחוליית העולם
הזה כי הנערה באה אל תחת חסותו מרצונה
הטוב. לדבריו, הוא היה במנזר, שעה שהיא
הופיעה שם עם אביה. הוא טען כי היא
בילתה במנזר רק עשרים וארבע שעות.
"היא היתה עצבנית מאד, וכל גופה רעד",
זכר הבישוף. "הבעיה העיקרית היתה
להרגיע אותה".

לפי דבריו, לאחר עשרים וארבע שעות,
כאשר הוטב לרוזט, אמר לה הבישוף ש

HABEAS CORPUS

האביאס קורפוס (הבא את הגוף) היא זכות שהושגה על-ידי מרד האצילים נגד המלך ג'ון ומתווה חלק שר המאגנה קארטה. היא נחשבת לסימן דרך בהיסטוריה האנושית, מאחר שהיא מגבילה את זכות השלטון על האדם ומשעבדת אותה לחוק.

הזכות: אין אזרח יכול להיאסר או להיכלא אלא על פי מסק-דין חוקי של אדוני המשפט של הארץ. אם יש חשש כי זכות זו הופרה ו-אדם נכלא בצורה בלתי-חוקית, אפשר לדרוש מבית המשפט צו של "הבא את הגוף", היינו שבית המשפט יחייב את הכולא להביא את האדם הכלוא בית-המשפט.

היא חופשית להישאר אצלו, או ללכת ל
דרכה. היא נשקה את ידי והודתה לי על
יחסי היפה. יעצתי לה לפנות אל הכמרים
האורתודוקסיים, וטילפנתי אליה, כדי שי
בואו לקחתה, לאחר שהיא הביעה את רצונה
ללכת אל דודה. היא עזבה את המקום
בחברת הכמרים. ארבעה ימים לאחר מכן
נודע לי שהיא נמצאה מתה. זה נורא!
אנשי העולם הזה רשמו בפקדונת את כל
דבריו של הבישוף באסיליוס, שאלו שאלות
על נקודות, אשר סתרו אינפורמציה ש